

Р Е Ш Е Н И Е

№ 77

гр. София, 20 април 2016 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Върховният касационен съд на Република България, I НО, в публично заседание на двадесет и трети март през две хиляди и шестнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БЛАГА ИВАНОВА

ЧЛЕНОВЕ: РУМЕН ПЕТРОВ

ВАЛЯ РУШАНОВА

при секретаря Мира Недева

и в присъствието на прокурора Петя Маринова

изслуша докладваното от

съдия ИВАНОВА касационно дело № 215 по описа за 2016 г

Касационното производство е образувано по жалба на подсъдимата А. П. Г. срещу решение на Бургаски апелативен съд № 154 от 8.01.16 г, по ВНОХД № 179/15, с което е изменена присъда на Бургаски окръжен съд № 43 от 6.03.2015 г, по НОХД № 1014/14, като обезщетенията за неимуществени вреди, претърпени от деянието, предмет на обвинението, присъдени в полза на гражданските ищци Т., са увеличени до 180 000 лв, за всеки един от тях, а присъдата е потвърдена в останалата ѝ част.

С първоинстанционната присъда подсъдимата е призната за виновна в това, че на 10.04.2014 г в гр. П., умишлено е умъртвила малолетната А. В. Т., която се е намирала в безпомощно състояние, като убийството е извършено по начин, особено мъчителен за жертвата, с оглед на което и на основание чл. 116, ал. 1, т. 4, пр. 2, т. 5 и 6, пр. 2 вр. чл. 115 и чл. 54 НК, е осъдена на доживотен затвор, което наказание да бъде изтърпяно при „специален” режим. На основание чл. 45 ЗЗД, е осъдена да заплати на гражданските ищци В. М. Т. и Е. Н. В.-Т. обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от деянието, предмет на обвинението, сумите от 130 000 лв, за всеки един от тях, заедно със законните последици, като исковете са отхвърлени до пълните им предявени размери от 200 000 лв.

С жалбата се релевира основанието по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК. Твърди се, че въззивното решение е необосновано, тъй като приетите за установени фактически обстоятелства не се подкрепят от събраните по делото доказателства. Изтъква се, че осъдителната присъда почива на предположения, че липсват убедителни доказателства за авторството на деянието в лицето на подсъдимата. Сочи се, че неправилно са ползвани самопризнанията от досъдебното производство, дадени при условията на психологически натиск върху семейството на подсъдимата. Твърди се, че следва да бъде кредитирана версията на подсъдимата, изводима от обясненията ѝ пред съда, според която тялото на пострадалата е пренесено в нейното жилище, докато тя се е намирала в сградата на РПУ, П.. Сочи се, че тази версия е подкрепена от показанията на св. С. Д. и св. С. Д., както и на резултатите от първоначалния оглед и последвалия втори такъв, при които труп не е открит.

С жалбата се прави искане за отмяна на осъдителните съдебни актове и пререшаване на въпроса за виновността на подсъдимата чрез връщане на делото за ново разглеждане.

В съдебно заседание на настоящата инстанция защитата пледира за уважаване на жалбата.

Подсъдимата не участва лично в производството пред ВКС.

Повереникът на частните обвинители и граждански ищци изразява становище за неоснователност на жалбата.

Частните обвинители и граждански ищци не участват лично в касационното производство.

Представителят на ВКП счита, че жалбата е неоснователна.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и в пределите на своята компетентност, намери следното:

Съгласно чл. 348, ал. 1 НПК, касационните основания за проверка на въззивния акт са три: нарушение на материалния закон, съществено процесуално нарушение и явна несправедливост на наложеното наказание. Следователно, в действащата редакция на процесуалния закон не е предвидена възможност за контрол върху правилността на оспорения съдебен акт по повод на оплакване за необоснованост, поради което доводите в тази насока, каквито са тези, че приетите за установени фактически положения не се подкрепят от събраните по делото доказателства, няма да бъдат обсъждани в настоящето изложение. Това обаче не означава, че процесуалният

закон не държи сметка за начина, по който е формирано вътрешното съдийско убеждение по релевантните факти, въз основа на които се извеждат правните изводи, а оттам се решава и изходът на делото. Когато при анализа на доказателствата е допуснато нарушение, повлияващо на правилността на процеса на формиране на вътрешното убеждение, това нарушение попада в обхвата на основанието по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК, а неговото наличие предопределя необходимост от отмяна на въззивния акт и връщане на делото за ново разглеждане. При новото разглеждане на делото във въззивната инстанция съдът е задължен да извърши отново анализ на доказателствената съвкупност, съобразен с изискванията на чл. 14 НПК и правилата на формалната логика, и ако това е изпълнено, правилността на формираното вътрешно убеждение по релевантните факти може да се счита гарантирана.

В настоящата жалба се поддържа, че въззивният съд е извел неверни доказателствени изводи относно авторството на деянието в лицето на подсъдимата. Такова оплакване попада в обхвата на основанието по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК, поради което доводите в жалбата, касаещи доказателствената основа, на която почива осъдителната присъда и потвърждаващо я въззивно решение, ще бъдат разгледани в аспекта на посоченото касационно основание.

ВКС, в настоящия си състав, споделя доказателствените изводи на въззивния съд, съвпадащи и с тези, изведени от първата инстанция. При формиране на вътрешното си убеждение по релевантните факти и двете съдебни инстанции са спазили изискванията на чл. 14 НПК и правилата на формалната логика, тоест, правилността на доказателствените им изводи е гарантирана. Доказателственият анализ е прецизен, детайлен и задълбочен, а на наведените във въззивното производство възражения срещу обосноваването и законосъобразността на първоинстанционната присъда, е даден убедителен отговор. Верен е изводът, че по делото са събрани достатъчно доказателства за виновността на подсъдимата, които съвкупно установяват участието ѝ в престъплението и формират стабилна доказателствена основа за нейното осъждане.

Обясненията ѝ от досъдебното производство, дадени пред съдия, надлежно приобщени, са кредитирани, тъй като се подкрепят от други доказателствени източници, сред които множество свидетелски показания, писмени доказателствени средства, експертни заключения, веществени доказателства / всички те са подробно изброени във въззивния акт /. Неоснователно се твърди, че не са обсъдени

обясненията на подсъдимата от съдебната фаза, с които тя е отрекла да е извършила престъплението, като е „прехвърлила вината” на „г-н П.”. Твърденията ѝ, изводими от тези обяснения, са обсъдени детайлно и аналитично, като са съпоставени с фактите, изяснени чрез другите доказателствени източници, при отдаване на приоритет на онази част от тях, която не е повлиявана от субективни възприятия, а следва от обективни находки. Например, състоянието на трупа, времето и мястото на намирането му, обстоятелствата, при които е станало това, местоположението и състоянието, в което са открити вещи на пострадалата / мобилният ѝ телефон, разглобен и поставен в купа с вода, СИМ-картата към апарата, извадена, раницата и учебните пособия, скрити под матрака на леглото /. Правилно е становището на съдилищата, че обясненията от съдебната фаза не могат да бъдат кредитирани, а представляват защитна версия, с която е упражнено правото на защита. За разлика от първоначалните обяснения, които се отличават с точност, последователност и логичност, последващите не само не се характеризират с такива качества, но и съдържат вътрешни противоречия и категорично и несъмнено се опровергават от останалите доказателствени източници, подкрепящи обвинителната теза. Несъмнено е, че обвиняемият или подсъдимият разполагат с правото да дават обяснения, каквито намерят за добре, но решаващият орган е задължен да обсъди прецизно и детайлно твърденията им, за да прецени дали да им даде вяра или не, за което е длъжен да изложи и своите съображения. Това задължение по настоящето дело е изпълнено в съответствие с процесуалните изисквания, а и в доказателствен аспект, кредитираните самопризнания не заемат централно място. Това е така, защото, извън самопризнанията, са събрани други доказателствени източници, формиращи система от косвени доказателства, уличаващи подсъдимата като извършител на инкриминираното деяние, а именно: Полученото от св. Т. съобщение с искане за откуп е изпратено от мобилен телефон, със СИМ-карта, ползвана от подсъдимата. Трупът на детето и неговите вещи / ученическа раница, учебници и тетрадки, палто / са намерени в жилище, до което достъп е имала единствено тя. На инкриминираната дата майката на А. е провела телефонен разговор с лице от женски пол, което е заявило, че „А. е на гости и се чувства добре”. Подсъдимата и пострадалата са живели в гр. П., [квартал], [блок], [вход], който адрес е бил под непрекъснато полицейско наблюдение от обявяването на детето за издирване до намирането на трупа, през което време в блока не са влизали или излизали външни лица или такива, носещи обемист

багаж. По тиксото, отлепено от черната найлонова торбичка, поставена на главата на трупа, е намерен пръстов отпечатък на подсъдимата, както и смес от клетъчен материал на две лица от женски пол, съответстващи на ДНК-профилите на подсъдимата и пострадалата / по тиксото липсва клетъчен материал на друго лице /. Отлепеното от черната торбичка парче от тиксо съвпада с ролката тиксо, иззета от жилището на подсъдимата. По детското палто също е открит клетъчен материал на две лица от женски пол, съвпадащи с ДНК-профилите на подсъдимата и пострадалата. При претърсването на обитаваното от жалбоподателката жилище са открити 4 бр. косми от човешки произход, за които е установено, че произхождат от А. Т..

Инстанциите по същество са се спрели и на несъответствията в изложените от подсъдимата версии за инкриминираните събития. Първата версия е изводима от извънпроцесуалните ѝ изявления в хода на полицейската акция по издирване на детето, инкорпорирани чрез показанията на свидетелите, служители на МВР. Втората такава се съдържа в обясненията ѝ в съдебната фаза относно участието на „г-н П.“ в инкриминираното деяние. Според първата версия, на 10.04.2014 г подсъдимата си е купила цигари от определен магазин и е видяла пред блока три лица от ромски произход, с едното от които доброволно е осъществила полов контакт срещу заплащане, а другите двама ѝ взели мобилния телефон. При прегледа на видеозаписа от магазина обаче се е оказало, че на инкриминираната дата не е ходила там, а „отнетият“ от неизвестните лица мобилен телефон е намерен и иззет от жилището ѝ, при проведеното там претърсване и изземване на 11.04.2014 г.

Извън различието относно развоя на събитията на инкриминираната дата, версията, изводима от обясненията ѝ в съдебната фаза, съдържа твърдения за събития, някои от които са се оказали обективно невъзможни, а именно: Подсъдимата е разказала, че при идването му в жилището ѝ, „г-н П.“ ѝ нанесъл тежък побой и я изнасилвил. При медицинското освидетелстване на 11.04.2014 г по лицето и тялото ѝ не са открити следи, а и тя не е споделила за изнасилване от предишния ден. Според обясненията ѝ в съдебната фаза, „г-н П.“ е донесъл трупа на А. в жилището ѝ, след което я е принудил до долепи ръката си върху тиксото, с което е закрепена черната найлонова торбичка, върху която е била поставена зелената такава. По тиксото от черната торбичка са открити пръстови отпечатъци единствено на подсъдимата и е изяснено, че то е отлепено от ролка тиксо, иззета от жилището ѝ. Липсва логично обяснение за липсата на следи от лицето, „отговорно“ за смъртта на детето, и за

възможността да бъдат оставени следи от пръсти чрез насилствен допир върху тиксото, закрепено към черната торбичка, без необходимост от отстраняване на зелената торбичка, поставена върху нея / трупът е намерен с две найлонови торбички върху главата, като зелената торбичка се е намирала върху черната, закрепена към главата с тиксо /. Отделно от това, анализът на клетъчния материал върху тиксото е изключил възможността друго лице, извън подсъдимата, да е имало съприкосновение с пострадалото дете. На следващо място, ако се приеме, че трупът на А. е „донесен” от „г-н П.”, необяснимо е по какъв начин подсъдимата е узнала за механизма на умъртвяване / чрез задушаване /, а такива данни се съдържат в изявленията ѝ пред св. Х.. Липсва логично обяснение и на факта, че е „донесен” трупът на детето, а се е оказало, че в жилището ѝ се съхраняват вещи на А. / раница, учебни пособия, мобилен телефон в разглобено състояние, поставен в купа с вода, СИМ-карта /. На следващо място, версията за „г-н П.” не се съвместява с обективния факт, че съобщението до св. Т. с искане за откуп е изпратено от телефон със СИМ-картата на подсъдимата.

Що се отнася до възраженията, касаещи проведените на 11.04.2014 г претърсвания на жилището, обитавано от подсъдимата, следва да се отбележи следното: При първото и второто следствено действие действително не е открит трупът на пострадалата, но е установено, че тогава не са повдигани матраците на леглата. Макар и процесуално годни, тези следствени действия са проведени повърхностно и незадълбочено, което се е отразило и на техния резултат, оказал се незадоволителен от гледна точка на принципа на разкриване на обективната истина. Трупът на детето е открит при поредното претърсване и изземване на 11.04.2014 г, когато жилището е претърсено щателно, като са повдигнати и матраците на леглата. Отделен е въпросът, че за точното място на трупа / „под матрака на лявото легло” / информацията е получена от подсъдимата при разговора ѝ със св. Х., пред която е разказала за случилото се с А..

Не може да бъде споделено и възражението на защитата, че версията на подсъдимата, развита в обясненията ѝ от съдебната фаза, е следвало да бъде кредитирана, доколкото е „подкрепена” от показанията на св. С. Д. и тези на св. С. Д.. Цитираните свидетелски показания са проверени чрез полагане на усилия да бъде установено лицето от мъжки пол, което е „настоявало” А. да „поеме вината” за убийството на А., тъй като в противен случай „ще пострада семейството ѝ”. Според показанията на св. С. Д., заплашването е осъществено в социалната мрежа „Фейсбук”. Усилията на

разследващите обаче не са дали резултат, тъй като не е установено въпросното лице да е действително съществуващо. От друга страна, извънпроцесуалните изявления пред св. Х., кореспондиращи на самопризнанията от досъдебното производство, са депозираны значително по-рано от момента, в който са „отправени заплахите”, което означава, че подсъдимата не би могла да признае вината си, за да „защити семейството си”, поради заплахата, която не е съществувала към този момент и за която обективно не е могла да знае. Ето защо, правилно показанията на свидетелките Д., близки роднини на подсъдимата, не са ползвани при извеждане на доказателствените изводи, а са оценени като несполучлив опит да бъде „подкрепена” отхвърлената от съдилищата версия за това, че престъплението е извършено от неизвестно лице, а не от жалбоподателката.

С оглед на изложеното, настоящата инстанция намери, че не е допуснато нарушение по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК. Осъдителната присъда и потвърждаващото я въззивно решение почиват на стабилна доказателствена основа, а изводите по релевантните факти са формирани при обективно, всестранно и пълно обсъждане на доказателствата и средствата за тяхното установяване. Ето защо, липсва основание за преразглеждане на въпроса за виновността на подсъдимата, поради което не може да бъде уважено искането ѝ за отмяна на осъдителните съдебни актове и връщане на делото за ново разглеждане.

С оглед пределите на касационната проверка по чл. 347 НПК, липсва процесуална възможност да бъдат обсъждани останалите касационни основания, оплаквания за които не се съдържат в жалбата. В същото време, по делото не са допуснати нарушения от категорията на абсолютните, за които касационната инстанция разполага с правомощие да се произнесе и без оплакване в жалбата, когато основанието за това е в полза на жалбоподателя.

По изложените съображения, ВКС намери, че жалбата е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК, ВКС, I НО,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение на Бургаски апелативен съд № 154 от 8.01.16 г, по ВНОХД № 179/15.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: